Úvod

Je to už hodně dávno, kdy se tato společnost skvělých lidí dala tak nějak nenásilně do kupy. Prvopočátek se začal odvíjet v druhé polovině osmdesátých let minulého století. Většina byla ve věku, kdy ještě plně nechápali, co je to správná vodácká parta. Nevěděli, kam je život bude unášet, ale přesně věděli to, co chtějí dělat ve svém volném čase. Být členem bezvadné party plné života, legrace a životního optimismu. Netušili v plné míře, co znamená přátelství, nezištná pomoc v nouzi, dělit se o vše dobré i špatné s kamarády. Mnozí z nich nespali nikdy pod širákem a neseděli nikdy v lodi, ale všichni chtěli trávit společně příjemné chvíle v přírodě a zejména jezdit v lodi po řece. Večery trávit u ohně a poslouchat neuvěřitelné příběhy svých starších kamarádů a hltat po nůších rady svých cvičitelů. Pravidelné vodácké víkendy a prázdninové akce na českých i zahraničních řekách vypilovalo z nezkušených elévů zkušené vodácké pardy. Každý se těšil na vodácký víkend, který zaručoval spousty legrace, nové vodácké zážitky a překonávání sama sebe. Každý měl před sebou novou výzvu, kterou bylo nutné překonat. Postupně vznikaly pevné přátelské vazby, které bez vážných trhlin přetrvaly do dnešní doby. V současné době má tato skvělá parta za sebou obrovskou zkušenost se sjížděním řek po celé Evropě. Od polárního kruhu až po španělské Pyreneje. Většina dnes už zaučuje své potomky a předává jim vodácké a tábornické dovednosti a připravuje na překonávání životních záludností současného ukvapeného světa. Dobrých přátel není nikdy dost. Toto životní moudro si všichni uvědomují a každý se snaží přiložit svoje polínko pohody a přátelství na společný oheň. Díky této skvělé společnosti každoročně znovu prožíváme nové vodácké víkendy a zejména letní akce. V tomhle roce jsme se vydali na dosud námi opomíjené řeky Polska a Slovenska. Jako vždy tato akce měla vysokou společenskou i sportovní úroveň. Pro mě je to obrovské zadostiučinění, když vidím děti, jak si užívají nové dobrodružství, které prožívají společně se svými rodiči, nebo pod dohledem ostatních vodáků. Kéž by nám to vydrželo ještě hodně a hodně dlouho. Jsem optimista a pevně věřím, že tato zdravá bezva parta bude nadále psát krásné životní vodácké příběhy.

Fída

22.7. Kladno – Harrachov

Stalo se už téměř tradicí, že na prázdninovou akci odjíždíme od krásného a dnes už i zrekonstruovaného městského divadla J. Průchy. Letošní rok naše pohledy byly nasměrovány na sever. Volba padla na dosud neznámé řeky Polska. Bus s Romanem přijel kolem půl páté a rozjaření vodáci postupně uložili potřebnou bagáž do busu a k tomu se vedla všeobecná debata, jestli máme všeho dost. „*Piva není nikdy dost,“* prohodil Erik a vytáhl vychlazené plzeňské a labužnicky se napil. Každý vypadal spokojeně a natěšeně. Odjezd byl určen na 17. Před odjezdem nám Roman oznámil, že je dědkem a musel se každý napít na zdraví vnoučka Oliviera. Jeho fotka byla na palubní desce a každý musel vést oslavné chóry na jeho krásu. Tentokrát jsme nemuseli čekat na Lindu, která plnila tábornické povinnosti a PB nemusel čelit blbým otázkám. Zkušeným pohledem přísného otce spočítal všechny svoje čtyři děti a otevřel si pivko. Jarda se už poučil a dorazil včas. Usmíval se a vyzařovala z něj velká pohoda. „Proč se tak zubíš, vždycky čumíš jako verpán a teď jenom zíříš,“ prohodil Hrobník. „*Pánové, mám pro vás novinu, jsem potřetí ženatej a to se musí zapít. Už jsem se dlouho neženil a tak jsem si chtěl oživit tento společenský rituál,“* vytáhl z báglu vychlazené šampíčko a slavnostně odpálil špunt. Touto zprávou započala extáze pohody a nekonečných úsměvů. Každý mu potřásl pravicí a popřál vše, co chtěl slyšet. „*Jardo, nejsou to zbytečně vyhozený prachy, vždyť ty si ani nemůžeš pustit el Píčko, nemáš jistotu, že ho uslyšíš do konce,“* prohodil PB. Protřelý Jidáš Mišák mu položil další všetečnou otázku, jestli si něco pamatuje ze svatební noci. Jarda odpověděl, že všechno, ale že to ani nestojí za řeč a detaily odtajní až později.

Koťátko s jeho polní kuchyní a Šimi v dobré náladě

S další výživnou otázkou přispěl Vráťa. „*Jardo, proč jsi se v tomhle věku oženil?“ „Mě už nebavilo chodit pořád do hospody.“ „A teď jo?“ „Jo, teď už zase jo,“* zvesela odvětil ženich. V určený čas zazněl povel a bus se dal do pohybu.

Kde ksakru mám ten zubní kartáček ?

Po chvilce každému oznamuji svoje pivní číslo a kontroluji správnou teplotu pivka. Bus se řítil po dálnici do Harrachova, kde byla naplánovaná prvá noc. Cestou Jarda upjatě civí do svého fónu. „*Já mám asi rozbitý počítač, nedostal jsem žádnou zprávu,“* prohodil rozladěně. „*Tak začni třeba tím, že si zaplatíš elektriku,“* prohodil PB čerstvému ženáči. Po čase zastavujeme u pumpy na malou pauzičku. Při odjezdu Martina zjišťuje, že zanechala svoje sluneční brýle na WC.

Roman zastavuje na dálnici, zapíná blikačky a je velmi nervózní. Po chvilce Martina přikluše a kroutí hlavou. „*Kdo ví, jestli jsi vůbec nějaký měla,*“ jízlivě glosoval Švícko. Cesta byla klidná a pomalu jsme se blížili k cíli. Pojednou projíždíme obcí jménem Držkov. Na jednom domě visí krásný reklamní poutač. „*Komouše nevolím a nikdy nebudu, Klempířské prvky*.“ To nás všechny rozesmálo a donutilo si loknout z lahve krasohledu. Kolem osmé jsme už na místě. Rychlé ubytování a odcházíme na večeři do hotelu Praha. Sedíme na terase a užíváme si spokojeně první večer. Dobrá večeře, dobré pivko a kolem desáté jsme všichni v kempu a spokojeně usínáme.

23. 7. sobota – řeka Bóbr - Wlen – Lwovek Slaski 15 km

Po tiché a pokojné noci jsme se probudili do slunečného letního rána. Postupně všichni vodáci opustili své stany a pustili se do první vodácké snídaně. Snídaně byla u každého stanu jiná. Od míchaných vajíček, guláše až po klasiku, čaj a nějaká sladkost. U některých jedinců se piškoty nezapíjely čajem, ale vychlazeným pivkem. Po zaplacení jsme kolem deváté opustili kemp a vydali se na polskou hranici a zamířili směrem Jelení Gora na řeku Bobr. Do vesničky Wlen prvního vodáckého startu jsme dorazili kolem jedenácté hodiny. Sluníčko mělo dobrou náladu a bušilo do nás s velkou vervou. Zastavili jsme hned za mostem a sjeli jsme na pěkný plácek na levém břehu. Hned jsme si šli prohlédnout řeku z mostu. Řeka byla čistá a vypadala velmi svižně. Působila velmi sympaticky a byla dost zarostlá vodní trávou s bílými kvítky. Měli jsme dobrý čas a tak jsme na řeku příliš nespěchali. Dali jsme si na příjemném plácku rychlý jednoduchý oběd, připravili si lodě a kolem poledne jsme odplouvali. Byla nádherná slunná sobota a měli jsme před sebou cca 15 km. Při naloďování si musel dávat každý velký pozor, aby se hned necvaknul. Strmý břeh a velký proud vyžadoval velkou obezřetnost a opatrnost. Řeka byla od začátku velmi rychlá a hlavně nenudila. Měla charakter naší Lužnice na spodním toku u Tábora. Drželi jsme se pohromadě a měli jsme pohodový den. Děti si užívaly příjemnou plavbu a dospělí měli postřižiny.

Začínali jsme v Údolí bobrů.

Cestou jsme se kochali okolím a sem tam jsme se zastavili na koupání. Museli jsme překonat i několik jezů, kde jsme si s chutí zablbnuli. Na jednom jezu nás pozorovali místní vodáci a čuměli na nás jak na vysypaný ložisko. Jeden si málem ukousl jazyk, když viděl PíBího, jak se vrhá se spící Elinou v lodi do vodního živlu, bravurně proklouzl peřeje a elegantně zaparkoval u břehu. Ostatní předvedli podobné kousky a pak jsme se vydali dál. Cestou jsme vedli moudré řeči a bylo nám tak nějak krásně na duši i po těle. Kolem půl čtvrté jsme dorazili do cíle. Roman už čekal na určeném místě a po navázání jsme vyrazili směrem na východ na řeku Liswarta. Čekalo nás cca 250km směrem na východ. Zazněla muzika a Heřmánek zahalekal: *„Romane, dej tam volume!“ „Nedám.“ „A proč?“ „Protože se to líbí jenom tobě, to ať zazpívá radši Mišák*.“

Nástupní místo nebylo zrovna nejlepší.

Řeka byla dost zarostlá.

PíBí s Elinou mizí v peřeji.

Chvilka na pokec - Ivana, Martina a Radim.

Jarda a Heřmánek jako velmi zkušení borci.

Švíckové v pohodě.

V buse byla dobrá nálada a probírala se první plavba. Popíjelo se pivko a cesta ubíhala velmi rychle. Když nastal čas, začali jsme hledat bydlení. Po dlouhé jízdě lesem jsme před vesničkou *Chudoba* objevili velký odstavný plac v lese. Opuštěné lesní nádraží. Rezavé a zarostlé koleje dávaly tomu místu punc tajemnosti. To bylo místo, které jsme hledali a potřebovali. Každý si našel plácek na bydlení a začalo se vařit. Švícko rozdělal oheň a děti se shromáždily kolem. Přikládaly a vypadaly velmi spokojeně.

Každa plavba jednou končí.

Postupně jsme se všichni sešli u ohně a začali jsme hodnotit den. Brnkali jsme na kytarky, kolem kolovaly lahvinky krasohledu. Děti měly svoje Eldorádo a dospělí konečně klid. Vyprávěli se různé historky a s jednou přispěchal Mišák. Lokl si z láhve a spustil. „*To jsme jednou jeli nějakou řeku, už ani nevím jakou, vono je to vlastně jedno. Seděli jsme v bufetu u řeky a čekali ani nevím na co. Potkala nás taková nehoda a pili jsme jedno pivo za druhým. Při tom jsme pozorovali nějakého starýho psa, asi vedoucího dětskýho oddílu. Poletoval sem a tam. Tak se jen tak zeptám, esli nepotřebuje helfnout. Mávl rukou, že čekají na lodě. Koupil si pivo a sedl si k nám a začal vyprávět: To už je hodně dávno, myslím, že to bylo za komančů. Jednou si sem poslala dětská výprava z Plzně lodě a zavazadla. Měli tam stany, spací pytle, všechno. Nepřišlo to včas, tak spali v tělocvičně. Za tejden se jejich vedoucí dozvěděl, že jim lodě poslali do Liberce. Tak spali v tělocvičně dál, ale neměli co na sebe, protože to měli v zavazadlech. Za tejden přišly lodě. Tak ten vedoucí vyrazil s dětma z tělocvičny, ale přišly jenom lodě, zavazadla ne. Tak ten vedoucí chtěl zpátky do tělocvičny, ale to už nešlo, protože tam začali malovat. Tak se ten vedoucí naštval a odjel zpátky do Plzně. V tu ránu přišly zavazadla ve vagonu z Brna. Tak si ten vedoucí pro ně radši přijel, protože se už bál to posílat z Plzně vlakem samotný. Ale když přijel, zjistil, že to jsou zavazadla nějakejch jinejch dětí, Pražáků, co jeli na Sázavu. Tak se ten vedoucí naštval a chtěl, aby mu dráha všechno zaplatila a taky chtěl na taxíka z Plzně. Poslali ho vlakem s papírem místo jízdenky, že je přepravovanej zadarmo. Ale průvodčí řekla, že takový papíry pro ni nejsou směrodatný, a když nechtěl zaplatit, vysadila ho v jedný příšerný ďouře před Plzní. Byl to poslední večerní vlak. Tak vypil flašku rumu a vyrazil pěšky. Jak se motal tak, ho chytli policajti a jak se bránil, dostal pouta a von těma poutama zranil jednoho policajta. Tak ho zavřeli do šatlavy. Přišlo mu to líto a tak se oběsil na kaničce od bot. Jeho žena se to dozvěděla a zešílela. Jejich děti měly tím pádem narušenou rodinnou výchovu a stali se z nich železniční lupiči. A dál už jsem to zapomněl.*“ No smáli jsme se hrozně dlouho a Šimi povídá. „*Mišáku, znám tě už dlouho, ale tuhle hovadinu jsem od tebe ještě neslyšel.*

No to jsi pěkný blb, vždyť jsi tam byl se mnou, už nepij.“ Po téhle zkazce jsme se všichni lokli a Mišák příběh dokončil slovy: *„Doufám, že si nikdo nemyslí, že bych si vymýšlel nebo dokonce lhal.“* Po téhle zkazce jsme se postupně rozešli, jenom Heřmánek ještě brnkal. Když mu došly patrony, nastal noční klid.

Klasický hotel Hillari - no, není to paráda?

Švícko jako hlavní ohnivec, Koťátko spí, PíBí se ohlíží po slivovici, Vráťa někde kouří, Blanka naslouchá.

Malý Švícko nevěří, že je budíček.

Dobré ráno, pánové !

24. 7. neděle - řeka Liswarta – Krzepice 17 km

Ráno opět jak z pěkné knížky. Les voněl a ptáci měli pěvecký koncert. Nedělní snídaně v trávě byla velmi příjemná a povedená. Tradiční odjezd v devět všichni respektovali a v určený čas jsme mířili na další štaci. Tento den byla určena řeka Liswarta, která byla pro nás všechny další výzva. V těchto končinách z nás nikdo nikdy nebyl. Tradiční ranní pivko a dobrá nálada všech účastníků dělalo opět všem libé pocity. Silnice byly v dobrém stavu a tak Roman ani moc nenadával. Na řeku jsme to měli cca 40km. Sluníčko opět mělo svůj lepší den. Do vesničky Krzepice jsme přijeli kolem půl jedenácté. Opět milé místo na začátek plavby.

Lúďo, já jsem včera měl jen pět piv a přesto nemůžu najít rukáv!

Před vyplutím ještě příjemná koupačka.

Nadějná dívčí posádka, Niky a Péťa.

Hned za mostem jsme našli pěkný plácek. Byla zde dřevěná stylová pergola s turistickým informačním panelem, kde jsme se zorientovali, odkud vlastně jedeme a kam až můžeme jet.

Namazali jsme se vším, co jsme měli po ruce, abychom předešli nežádoucím účinkům slunce. Řeka byla líná ale velmi milá. Připomínala opět řeku Lužnici. Na vodu jsme museli dávat složitě pod jezem, ale náš talent pro improvizaci vše vyřešil k naší všeobecné spokojenosti. Sotva jsme vyrazili, obloha se začala sem tam plnit mráčky. Řeka byla klidná a nevyžadovala zvláštní pozornost. Vinula se lučními pastvinami a nízkým stromovím. Plavba byla v těchto místech spíše nudná než zábavná.

Malý Hrobník s Natálkou.

Jardova anabáze na jezu.

Po čase jsme dorazili k vysokému jezu, a od něj vedla dvě ramena. Kudy pojedeme?. No začali jsme dumat, až dorazil Heřmánek a pravil tudy. A ukázal na pravé rameno. Náhodně vyslechl hovor místních lidí, že pravé rameno je to správné. Lodě jsme museli přenášet po pravém břehu cca 30m. Jarda nechtěl přenášet a tak neustále kroužil kolem koruny a pak se rozhodl loď přehodit přes hranu jezu. Loď spustil asi tak ze dvou metrů a jal se ostražitě spouštět za pardálem. Ale vůbec netušil, že stavidlo je čerstvě ošetřeno kvalitní kolomazí. Po chvilce dumání kudy, sáhl na zašmírované stavidlo a zřítil se dolů. Žuchnul sebou o betonovou podestu jak pytel špinavého prádla. Když se zvedl, jeho vysportované tělo vypadalo děsivě. Černý šmír ho zmaloval po celém těle a připomínal rudocha na válečné stezce. Mohli jsme se strhat smíchy a Jarda ještě netušil, že všem jeho trablům není konec. Když opatrně pomaloučku došel k lodi a chtěl do ní nastoupit, udělal krok do vody a zahučel do tůně. To ještě zvýšilo kadenci smíchu všech přihlížejících. Mišák se mlátil do stehen a řval jako fanoušek Dukly.

Moc nás pobavil. Jarda se pak půl hodiny dřel pískem a lopuchem, aby aspoň vypadal jako běloch. Po povedeném vystoupení jsme opět nasedli do lodí. Po chvilce jsme dorazili k místu, kde do řeky byly zatlučeny dřevěné kůly a na nich byly hrubé otesané fošny. Tahle stavba sloužila jako most pro místní vesničany. Zde jsme si udělali pauzičku a zjistili jsme, že schází tři lodě. Hrobník, Erik a jeho děti. Tak jsme čekali a čekali. Po necelé hodince konečně lodě dorazily. „*Kde jste?“* Vyčítavě jsem je začal plísnit. „*Čekáme na vás takovou dobu*.“ Erik hned spustil obhajobu. „*My jsme omylem zvolili slepé rameno a museli jsme se půl hodiny vracet, tak se náčelníku nezlob, večer ti budeme oba sloužit a nosit stále studené pivo.“* Tímto příslibem jsem se nechal ukolébat a vyrazili jsme na další cestu.

PíBí s princeznou Eliškou.

Čekání na opozdilce.

Najednou se obloha začala zatahovat a příroda nevěstila nic dobrého. Začal se zdvihat vítr a mírně začalo poprchávat. Jako na zavolanou jsme právě přijížděli do vesnice Zawady a přes řeku vedl betonový most. Sotva jsme pod něj dorazili, rozhodli jsme se, že nastávající nečas přečkáme pod mostem. Během několika minut se strhl neskutečný lijavec a silně se ochladilo. Naházeli jsme na sebe pláštěnky a čekali, až se příroda uklidní. Živel řádil asi tak 30 minut, jak přišel, tak i odešel. Nastala krátká a úderná porada, která rozhodla, že balíme a dál nejedeme. Za půl hoďky Roman dorazil a ještě v malém dešti jsme navázali lodě. Kolem 16 hodiny jsme už ujížděli směr Krakov. Cílem bylo tábořiště na horním toku Černého Dunajce. Po cestě jsme si museli opět připít na vnoučka Oliviera. Když Šimi polil jazyk, tak se na chvilku zarazil a povídá dědovi: „*Kdy se vlastně narodil Romane? A kolik váží?“ „Copak já vím, to jsem už zapomněl, ale je velkej a chytrej po dědkovi.“ „Tak to bude nejmíň asi taky řidič autobusu,“* prohodil Heřmánek. „*Jo, a bude jezdit s takovejma blbama jako jste vy,“* a láskyplně se zadíval na fotku vnoučka. „*Že je ten Budulínek krásnej,“* pravil zvesela a vyzval PíBího k druhé rundě. Když bylo kolem šesté, na chvilku jsme zastavili u pumpy na občerstvení. Další cestování nám přibrzdila zácpa na dálnici.

Bouřku jsme přečkali s humorem pod mostem.

Do cíle zbývalo ještě cca 50 km a začínalo se stmívat. Začali jsme hledat místo na spaní, které jsme objevili u městečka Lubien. Sjeli jsme z dálnice a zaparkovali u malé říčky. Malý pás trávy bylo to správné místo. Nebyl to zrovna luxus, ale na jednu noc dobrá volba. Každý se nějak zařídil a nejotrlejší si dali i koupel v místní říčce. Večer se chvilku posedělo u busu a zavzpomínalo se na úsměvné historky. Zazněly opět neotřelé příběhy o Démonech. Mišák zavzpomínal na Jirku, jaký je to úžasný dřevorubec. *„Pánové, to jsme jednou seděli na Lužnici na Vajcetlu u ohně a náčelník vybízel Démony, aby si opatřili dříví, jinak že půjdou spát. Seděli jsme kolem ohně a mudrovali u pivka. Večer byl ještě daleko a dříví nic moc. Najednou se Jirka zvedl a měl velkou potřebu si na chvilku odběhnout. Jenže ve vysoké trávě byl jako na potvoru natažený drát. Jak pospíchal, zakopl o drát a se svými 120kg dopadl na ztrouchnivělý topol, který na břehu Lužnice stál aspoň 100let. Jak se do něj zakousl, strom se zatřásl a najednou bez varování padl kousek vedle nás. Ani jsme nestačili uskočit. Topol se s velkým rachotem poroučel k zemi a rozlámal se na malé kousky.*

Stačilo jenom dříví uklidit a přikládat. Jirka se pomalu zvedl z trávy a povídá. Viděli jste to pánové, takhle se chodí na dříví a začal si z brady vybírat třísky.“ Šimi nechtěl být pozadu a opět oživil dávnou historku ze Žlutic, kde jsme se nezákonně ubytovali na ukrajinské ubytovně. „*Leželi jsme napáskováni v chodbě na zemi. Před šestou ráno se otevřou dveře. Ukrajinec, který právě vyrazil na šichtu, rozsvítil. Vyvalil oči a začal nás překračovat. Jak nás překračoval, povídá. Što ééto? Ze spacáku se ozvalo, zhasni debile, my to máme povolený od šéfa*.“ Opět nás to po letech pobavilo. Poté zazněly další příběhy a kolem půlnoci už všichni spali.

Nebyl to zrovna luxus, ale na jednu noc dobrá volba.

25. 7. pondělí - řeka Černý Dunajec – Wroblowka – Krauzcow 17km

Ráno se odjíždělo kolem deváté. Zabalili jsme mokré stany a vydali na cestu k Černému Dunajci. Po chvilce jízdy Hrobník povídá. „*Dáme pivo*.“ Jarda okamžitě kontruje. „*Bude teplý, ale zkusíme ho,“* a sáhnul do lednice. „*Jo, tohle je slušná teplota*,“ a začal podávat piva zájemcům. Najednou Roman povídá. „*Vy stejně budete nadávat, že je buď moc studený, nebo zase moc teplý. Že autobus stojí za ho…. ale, vlastně já kvůli těm blbejm kecům s vámi jezdím.“* Kolem desáté jsme byli na místě. Vesničku Wroblowka kousek pod městečkem Černý Dunajec jsme našli neomylně. Těsně před mostem nás přivítala příjemná louka. Okamžitě nás zamrzelo, že jsme zde nemohli strávit včerejší noc. Vždyť nám scházelo jen pár km. Sluníčko nám opět přálo a byl nádherný den. Postupně jsme si šli prohlédnout řeku. Voda čistá a řečiště vypadalo mělce. Břehy byly zarostlé vrbičkami a rákosím. Řeka se prodírala pěknou divočinou. Koryto neregulované a okolí zarostlé bujnou zelení. Proud byl dost silný a řeka vypadala jako dravec oproti Bobru a Liswartě. Měli jsme dost času tak jsme se v pohodě připravovali na plavbu. Lodě jsme postupně nanosili k řece. Během hodiny jsme mohli zamávat Romanovi a vyrazit za novým dobrodružstvím. Podle vodácké stupnice obtížnosti to byla klasická WW 2 střihnutá s trojkovými úseky.

Wroblowka - Černý Dunajec

Pluli jsme v určeném pořadí a užívali si nádherné vodácké pohody. Každou chvíli jsme museli překonávat záludnosti v podobě nečekaných překážek. Padlé kmeny přes celou šíři nás donutily lodě přenášet a složitě přetahovat. Silný proud naháněl lodě do pěkných pastiček pod vymleté břehy a bujnou vegetaci. Zde si několik lodí pěkně zaplavalo. Nebylo to až tak nebezpečné jako studené. Heřmánek byl přistižen v jedné obtížné situaci, jak pokřikoval na Radku.„ *Pádluj a nemáchej s tím jak s kopistem!“ „Jo to bych ráda, ale nevím co je to kopist,“* bránil se nezkušený háček. Po projetí peřeje se řítili do ještě větší. Polovinu řečiště uzavíral padlý kmen a ve zbylém prostoru trčely větve. „*Jak se to zastavuje?“ zaječela Radka.* Heřmánek důrazně zařval. „*Pádluj, pádluj, buď tě zabiju, nebo si tě vezmu. To musíš po diagonále!!“* Radka nevěděla, která bije a zběsile začala hledat diagonálu. Takový respekt měla ke svému kapitánovi. Když to slyšel Erik, začal se hrozně smát.

Pak vyvalil oči a opatrně se zeptal Heřmánka. *„ Jardo, a kudy se to jezdí po tý diagonále?“* Heřmánek se nadechl a něco zamumlal, že až bude mít čas, tak mu to vysvětlí. Erik chápavě zakýval hlavou a sebral Šimimu z ruky láhev rumu a dlouze se napil. *„Tak to bylo na diagonálu,“* a vrátil butylku zpět. Šimi se také napil a pravil: *„Hele, jsem jen řidič z Družce, ale co je to ta diagonála?“ „Jo, to ti večer za úplatu vysvětlí Heřmánek,“* zvesela řekl Erik. Kolem proplouval Mišák a radostně si prozpěvoval. *„Ať mám holku jak tříkolku, ať se liší od husy, ať mě má ta holka ráda, pádlovat už nemusí.“* Terka se usmívala a pádlo měla hozený v lodí a nastavovala tvář slunci.

Jarda se mazlil s pádlem i s řekou a moc si to užíval.

Ne každý si řeku užíval. Hanko, nejhorší je smrt z vyděšení.

Po čase se obloha začala mírně kabonit a pomaloučku jsme se blížili k cíli. Před Nowym Targem jsme ukončili plavbu a vydali se do města něco nakoupit. Kolem půl páté jsme se vydali směr Slovensko. Zaparkovali jsme na krásné posekané louce na břehu Dunajce kousek za Lechnicou. Krásně upravená a posekaná louka přímo vyzývala, abychom si zde udělali ležení. Sluníčko už zase kopalo první ligu a tak se umocňoval zážitek z nádherné řeky. Louka voněla létem a z trávy drnčely kobylky.

Ukázkové cvaknutí v přímém přenosu

Radime, vem to víc doleva!!!

Co to děláš !!!!!

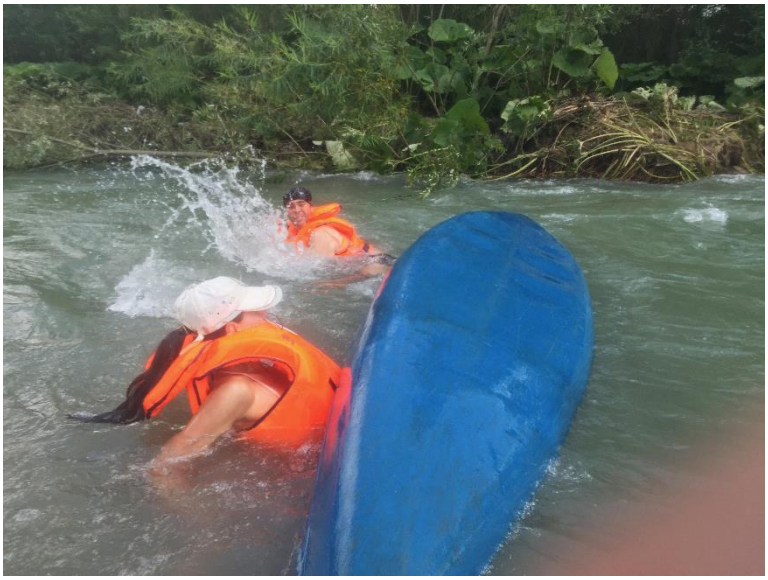

A je vymalováno, jsme tam.

....a jedeme dál !

Mišáčku, pádluji správně?

Viky, Miky a Peťa silná trojka.

Tátové v akci !!

Řeka byla nádherná a čiperná.

Každý si postavil stan a začalo se vařit. Všichni byli spokojeni nadmíru a v ležení vládla pohoda. Děti dováděly a připravovaly se na večerní bojovku. Dospělí po večeři se také připravovali, ale na každodenní večerní posezení u ohně a hodnocení dne. Najednou se objevilo auto a vystoupili z něho čtyři chlapíci, stylově oblečeni. Kloboučky a vestičky. Koukali na nás jako na novou parcelu, co tady vlastně děláme. Bylo to místo, kde začínali tito chalani vázat pltě a vozit turisty po Dunajci. Musel jsem vynaložit veškeré svoje diplomatické schopnosti, aby nás nevyhostili. Vysvětlit, co jsme zač a proč se zrovna válíme po jejich louce. Byl to soukromý pozemek a my jsme ho na drzovku bez pozvání obsadili. Šéf byl velmi rozumný člověk a za úplatek 5 EUR od každého z nás nechal do rána v klidu vyspat. S příslibem, že ráno v deset už tu nebudeme, nám popřál hezky večer a odjel počítat ovce. Postupně jsme se sešli u ohně a vedli se úsměvné řeči. Vládla letní večerní pohodička. Bylo stále velmi teplo a obloha byla plná hvězd. Hodnotila se řeka a všechny krkolomné situace na vodě. Řeka dostala od každého velkou jedničku, dokonce i Čouďáci byli moc a moc spokojení. Při debatě také došlo na diagonálu, ale Heřmánek než by vysvětloval, radši hrál. V jednu chvíli se také probíhala debata na téma kdo zná většího blba. PíBí, který toho ten večer moc neřekl, najednou povídá: *„Já znám jednoho, který napsal anonymní dopis a dostal pěkně přes držku. A proč?“* zeptal se Fanda. *„No von se ten blbec podepsal.“* Moc jsme se nasmáli a Hrobník otevřel další pivo a pod vousy prohodil: *„Tohle pivo je drasticky dobrý,“* a na jeden záklon ho vypil. Utřel si spokojeně čelo a láskyplně prohodil. *„Kdybych věděl, že existuje ústav, kde se vyučuje chlastání, rád bych tam přednášel.“* Ostatní mu přizvukovali, že mu budou rádi dělat asistenty a poradce. Večer byl opět úsměvný a všichni servírovali zábavu nikoliv po hrstech, ale v celých náručích. Děti se postupně ukládaly k spánku. Teskné songy postupně začaly uspávat posluchače a kolem půl noci se šlo spát. Nastalo ticho a bylo slyšet jen mrouskání místních toulavých koček.

Jo, když je drzost namístě, dá se bydlet i takhle..

Lúďo, ten rum dáme na půl.

Dětská noclehárna.

Skřítkové Eliška s Vandou.

Večerní posezení, všude vládne klídek a pohoda.

Lechnický piknik

Martin přemýšlí, pivo nebo rum.

Fanda snědl hada.

Hanko, dnes nebudu jíst, ale otevři mi pivo!!!

MUDr Terka a její asistent Mišák.

Rodinná idylka.

Pohoda, klídek, tabáček.

26. 7. úterý - řeka Dunajec – Lechnica – Kroscienko 25 km

Vstávalo se kolem sedmé, když nás vzbudil jekot Husgvarny. Místní chasníci už byli v práci a my jsme museli respektovat jejich pracovní aktivity. Sluníčko dávalo najevo, že bude opět nádherný den. Kolem deváté už přijížděly busy s turisty. My jsme pozorovali, jak chasníci vážou pltě a postupně se vydávají na plavbu. Hladina Dunajce byla dost vysoká, po dlouhých deštích měla průtok kolem 60 kubíků. Docela slušná nálož. V normálu má tak zhruba polovinu. Ivana ze zájmem pozorovala živel a její kapitán Fanda připravoval loď. Povídám: *„Ivčo , nebojíš se těch peřejí?“ „Ne, viděla jsem film Zálesák, a viděla jsem, že jízda v peřejích nic není. Zálesák se příjemně usmíval.“ „Ale Fanda není zálesák, je to fajn kluk z Prahy a směje se taky dobře,“* povídám. Tak jsem popřál příjemnou plavbu a před desátou jsme už všichni seděli v lodích a vydali se na plavbu.

Kolem desáté začaly přípravy na odjezd.

Řeka byla velmi rychlá. Peřeje střídaly válce, docela akční voda. Po necelé hodince jsme dopluli do Červeného Klaštora, kde jsme lodě zaparkovali na břehu nádherné stylové koliby, která byla jako hojivý balzám. Usadili jsme se před hospůdkou k dubovým stolům a každý si poručil místní dobroty. Halušky, vyprážaný sýr, klobásy a spousty jiných pochutin. Zapíjelo se to pivkem. Do této pohody přichází Erik a přináší tác boroviček. *„Pánové, dneska mám narozeniny a zároveň se loučím se svobodou. Večer přijede Petra s Markétou, tak do dna.“* Pak se ještě našel důvod, proč borovičky hodit ještě několikrát do placu, ale kolem jedné jsme už zase pokračovali dál po proudu. Po chvilce jsme vpluli do Pienin a mohli jsme pozorovat krajinu kolem nás. Krása střídala nádheru. Cestou jsme se často míjeli s pltěmi a zdravili se vodáckým Ahoj. Turisté si nás fotili, když kolem jejich voru proplouvaly naše barevné elegantní kanoe.

Heřmánek si kontroluje stabilitu lodi.

Švícka vyplouvají.

Polední pauza.

Když nám řeka dala šanci, soulodili jsme a užívali si vodácké pohody. Řeka byla velmi vodnatá a vytvářela docela slušné pastičky. Časté šikmé válce vyžadovaly neustálou pozornost. Jeden takový cvaknul Heřmánka. Když se po dlouhé rozplavbě dostal konečně ke břehu, musel vydržet hroznou palbu všetečných otázek *„Heřmánku, proč si nejel po diagonále. Ty slibuješ svatbu a nevěstu pořád koupeš. No není nic lepšího, než mít ženskou na večer pěkně umytou.“* Ještě další slovní ataky musel ustát, ale byl statečný a všechno zvládnul. Heřmánek chtěl trochu odlehčit situaci a trošku si zaveršoval: *„Až pojedeme dále, budu ti říkat básničky, neboj se už tě nesmím vyklopit mezi další rybičky.“* Radka vyloudila úsměv a zacvakala zubama, že jí vyskákaly skoro všechny plomby. Při dojezdu do Lesnice jsme se zastavili v kolibě na malé občerstvení. Je to poslední vesnička na Slovensku, pak řeka míří zpět do Polska. Heřmánek opět čelil hláškám. *„Jardo, základní pravidlo vodáka, hlavou nahoru, to je základ. Vodák bez lodi není kompletní.“* Najednou přichází Erik opět s tácem boroviček a halasně povídá. *„Jardo, ta loď je ňáká divná, má vadu. Při výrobě jsi někde udělal chybu.“ „A proč?“* odpověděl zvesela Heřmánek. *„Protože plave pořád břichem nahoru.“* Všeobecné veselí na úkor Heřmánka se zapilo borovičkou a začalo pršet.

Milá servírka a tác boroviček.

Posezení bylo velmi příjemné.

Po krátkém dešti usedáme do lodí a odjíždíme do Kroscienka. Po pár minutách opouštíme údolí a řeka se rozlila do kraje. Stále měla solidní tah, ale krása se vytratila. Řeka byla dvakrát tak širší a okolí bylo nehezké. Do Cíle jsme přijeli kolem třetí hodiny. Roman čekal na parkovišti u bílého kostela. Rychlé navázání a po chvilce už jsme ujížděli zpět na slovenskou hranici a dál do Hrabušic do Slovenského Ráje. Do cíle jsme dorazili krátce po šesté. Nádherný kemp byl poloprázdný a mohli jsme se v pohodě ubytovat. Bus jsme umístili do zadní části kempu a začalo se bydlet. Večer se sedělo v kolibě a vedli se opět nádherné řeči. Petra a Markéta se objevili v půl jedenácté a začaly vyprávět strasti a radosti z cestování. Pak se ještě chvilku sedělo u stanů a když nastal čas, šlo se spát. V půlnoci nastal klid a bylo slyšet jen chrápání Mišáka.

Na řece byla stále dobrá nálada.

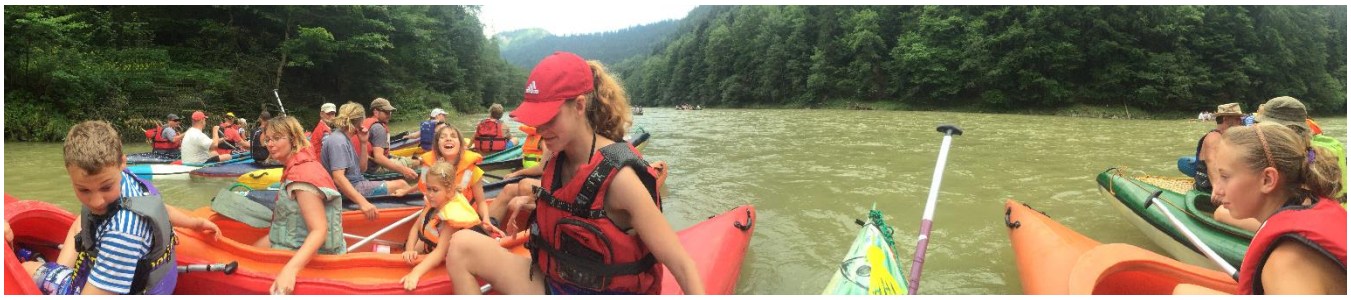

Pieninský národní park.

Lesnická koliba, příjemné místo.

Místní taxi.

Krosciennko, zde jsme ukončili plavbui.

27. 7. středa - prielom Hornádu

Budíček jako obvykle něco po sedmé. Začala klasická rutina. Probrat se, dát hygienu, udělat snídani a vyrazit do terénu. V tento den byla naplánována pěšárna prielomem Hornádu. Šimi se vyškrábal ze stanu a rozhlédl se kolem. Viděl Hrobníka, jak snídá pivo s Markétou. *„Jo, to je paráda, když muž ze ženou snídá, ale Vanda chce čaj,“* prohodil a začal montovat vařič. Nějak mu to nešlo a byl docela nervózní. Každý, kdo šel kolem, mu poradil. *„Šroubuješ to na druhou stranu,* poradil Luďa. *„Zkus radši oheň, to bude rychlejší,“* poradil Mišák. Dílo se nedařilo a vše mu padalo na zem. Najednou se přitočila Vanda a chtěla něco říci. Šimi se nadýchl a podrážděně povídá: *„Jestli ty mně chceš taky něco poradit, tak buď zticha a nic se ti nestane.“* Roman, který tohle divadlo sledoval, usmíval se a zvídavě povídá. *„Mišáku, jak dlouho ti vydrží ten vařič?“ „Mně dlouho, ale to bude asi tím, že skoro vůbec nevařím.“ Šimi nakonec* zvítězil a za chvíli Vanda si už vychutnávala pravý slovenský čaj od vzorného táty. Já jsem se válel před stanem a užíval si krásného rána.

Místa jsme měli každý dost

Před stanem jsem měl pohozený nějaký hadry a věci. Uvařil jsem si kávu a najednou se u stanu objevil Jarda a se zájmem pohlížel na můj stan a jeho okolí. Usmál se a pobaveně ke mně promluvil. *„Moc se mi líbí, jakej máš smysl pro pořádek.“* Jenom jsem se nadechl, lokl si kávy a povídám. *„Mám skautský kurz pro pořádek, ale nedodělal jsem ho.“* Jardovi se odpověď zalíbila a vytáhl placatku a polili jsme jazyk. Na oplátku jsem mu otevřel pivo a moudře jsme spolu promlouvali.“ Start výšlapu jsme si stanovili na desátou hodinu. Řeka Hornád se u Hrabušic v místě zvaném „Hrdlo Hornádu“ zařezává do lesního kaňonu, který opouští až po dvanácti kilometrech u Smižan. Celý úsek je součástí národního parku Slovenský ráj a vede jím naučná stezka, jejíž trasa obsahuje i úseky překonatelné po lávkách, žebříkách a řetězech. Každý si vybral trasu podle svého gusta. Dali jsme si sraz v horské kolibě Kláštorisko. Slunce hřálo, vánek chladil a všude kolem se modralo Slovensko.

Snídaně v trávě před výšlapem

Recepce

Vlevo v dáli se dmuly Tatry a vpravo čekaly soutěsky a žebříky. *„Vezmeme to přes vodopády a tam někde seběhneme dolů, prohlídneme si domečky a ovečky a sejdeme se v hospodě,“* zavelel velitel přesunu Hrobník. Vytvořily se výkonnostní skupinky a všichni zmizeli v lese, kde je už čekaly skály, řeka Hornád, ještěrky a zmije. Já jsem si vypůjčil kolo a zvolil jsem delší trasu cca 15 km stále do kopce. Kolo byla děsná plečka. Na Kladně bych ho mohl nechat v klidu před hospodou a za týden by bylo stále na místě, ale co by člověk chtěl za 10 EUR. Asi po hodině a půl jsem dojel do horské chaty. Dal jsem si pivko a čekal jsem na kamarády. Proti mě seděli tři chlapíci. Zaujali mě na první pohled tím, že během deseti minut do sebe naprali každý tři velký borovičky a piv měli také požehnaně. Jejich diskuze byla plamenná a hlučná. Po chvilce se zvedli a zmizeli v lese. Když jsem upíjel druhé pivko, dorazili první vodáci. Po občerstvení se vyráželo zpět do kempu.

Cíl je jasný, po modré až do Letanovského mlýna a po červené na Klaštorisko.

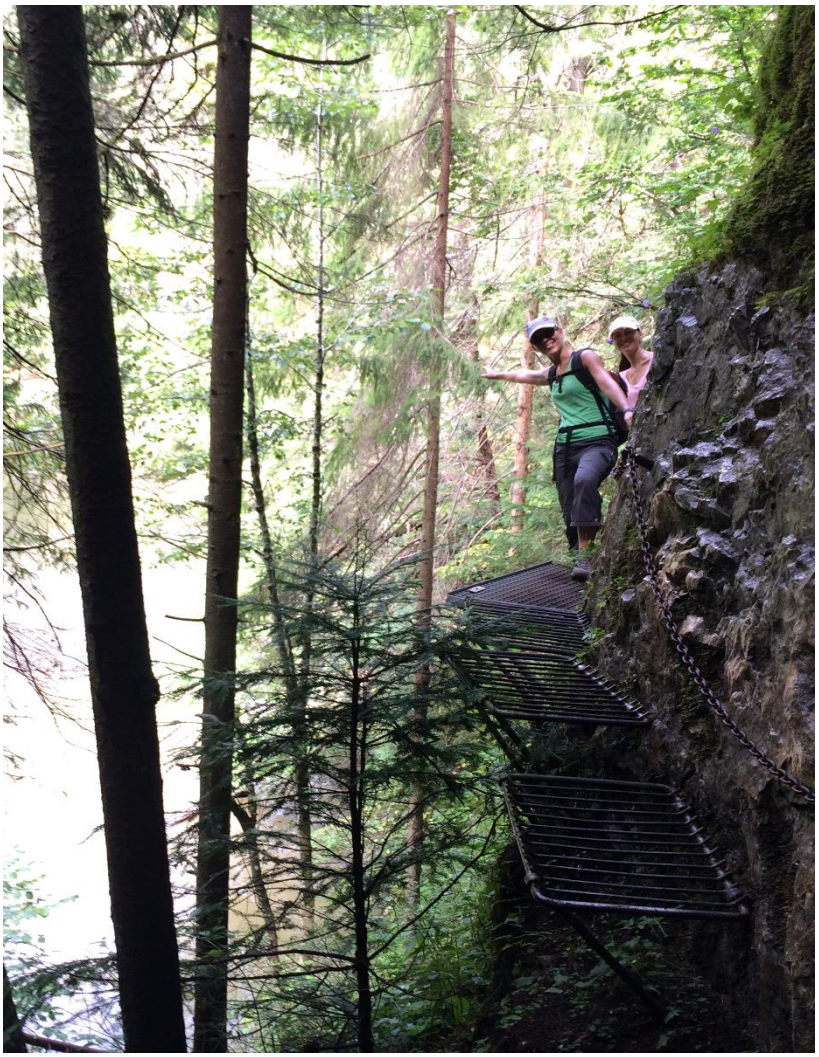

Mišák, Terka, Martina a Radim se trhli a vydali se ještě na další vyhlídku. Při návratu většina využila místní půjčovnu kol a koloběžek. Za 5 EUR každý vyfasoval ještě větší šrot, než jsem si půjčil já. Ale na cestu z kopce to stačilo. Kola neměla přehazovačku a některé neměly ani funkční brzdy. Každý se vyjádřil, že to byl docela slušný adrenalin. Mišáka a spol cestou zastihl velmi slušný ceďák. Když dorazili do kempu, ostatní byli už v pohodlí a oni byli promočeni skrz na skrz.

Když jsem dorazil do tábora, vrátil jsem kolo a šel jsem čekat do koliby na kluky. Sotva jsem usedl, spatřil jsem slovenské parťáky, jak pokračují v krasojízdě. Po chvilce přišel ke stolu Jarda s Heřmánkem a Radkou. Stačil jsem jim vylíčit alkoholickou jízdu těch sympaťáků. Po očku jsme pozorovali pingla, jak jim hbitě nosil tácky boroviček. Navázali jsme oční kontakt a věnoval jsem jim úsměv. Když jsem odhadl, že každý má aspoň desátou borovici, přišel k nám jeden z nich a donesl tác boroviček. Po neočekávaném a velmi přátelském přípitku nám nezbývalo než pohostinnost oplatit.

Muselo se často i po žebříku.

Tak jsme to oplatili třikrát. Mezi tím jsme kluky naučili naše pijácké popěvky. Moc se jim líbila kořalička kořala a poupátko. Oni nám na oplátku zazpívali píseň slovenské Mamičky, pekných hochou máte. Pak jsme si podali ruce a kluci šli bydlet. Postupně dorazili ostatní a večer probíhal podle dané šablony. Trochu jsme si zazpívali a pobavili v hospůdce. Kolem desáté začalo mírně pršet a tak naše kroky směřovaly k dřevěnýmu přístřešku, kde už seděl Mišák s Romanem a vařili. Sedl jsem si vedle Romana. Ten vařil nějakou divnou kaši a tvářil se velmi důležitě. *„Proč ses posadil vedle mě, když tady je takového místa?“* *„Protože jsi řidič autobusu a chci tě blíže poznat,“* řekl jsem v klidu. Zatvářil se ještě více zajímavě a vytáhl z igelitky lahvinku a bodře promluvil. *„Na kulíška Oliho a na bližší poznání,“* a dlouze se napil. Pak jsme museli všichni zapít Oliho. Když Erik držel v ruce lahvinku, dlouze se zamyslil a pak prohodil. „*Chlast je jed, ale nejvíc jsem otrávený, když ho nemám,“* a s chutí si polil jazyk.

Pak přišla řada na Mišáka, který s Terkou také něco kuchtili. Terka obdivně pozorovala svého ochránce při vaření. Oči jí zářily a měkce prohodila: *„Nikdy jsem neviděla někoho, kdo by se snažil splnit úkol jako ty.“* Mišákovi řeč zalichotila a vyloudil úsměv jak z reklamy. Když Mišákův požár ve stáji utišil chuťové vášně, uvařil kafe. Laskominu usrkávali z plecháče a tvářili se velmi spokojeně. *„Dej mi taky napít, mám chuť na kafe!!“* prohodil PíBí, který se zde najednou objevil. Mišák mu bez říkání nalil a podal mu plecháček. PíBí si lokl a vyprskl. *„To kafe je děsnej hnus, z čeho jsi to udělal?“* *„Ale ze zbytku tý hnusný omáčky, co ti vůbec nechutnala,“* prohodil dobře naladěný Mišák. PíBí pohladil něžně Elišku po vlasech, vytrhl dědovi lahvinku z ruky a dlouze si srovnával chuť. Pod přístřeškem jsme diskutovali dlouho do noci. Probíraly se trasy a zážitky ze dne. Když už jsme si řekli vše, šli jsme spát. Pak už jsme slyšeli jen pravidelné pleskání deště do stanového plátna.

Hrobníci a Klaštorisko.

Půjčovna kol.

Chata Kláštorisko.

Zbytky kláštoriska.

Příznivci dobré zábavy si večer přišli na své, nálada byla jako obvykle veselá a povznášející.

28. 7. čtvrtek – Bešenová

Ráno bylo velmi pošmourné a nevypadalo, že se počasí umoudří. Přes to jsme věřili, že se vodácký Pánbůh slituje a ukáže nám sluníčko. V devět hodin opouštíme kemp a mí-říme na řeku Hron. Celou cestu stále prší a prší. Když jsme byli asi na půl cesty a déšť stále neustával, po zralé úvaze jsme změnili plán a zamířili do Bešenové. V poledne jsme byli před vodním rájem. Odjezd byl dohodnut na půl pátou. Ve vodním ráji jsme prožili příjemné od-poledne. V určený čas jsme odjeli do Liptovského Hrádku.

Cestou se stavíme na nákup v Lidlu. V luxusním kempu Borová Sihoť jsme si zaplatili spaní na jednu noc. Obloha byla stále uplakaná a drobně pršelo. Přesto se připravil oheň na večer. Opékaly se buřty, ale na večerní sezení nedošlo. Déšť zesílil a museli jsme se přesunout do útrob místního hotýlku. Někteří poseděli venku pod přístřeškem. Stále pršelo, spát se šlo kolem půlnoci s nadějí, že zítřek bude pro nás přívětivější.

Pěkné místo - příjemný den.

kemp Borová Sihoť

Na večer jsme i moudře pohovořili.

Heřmánek s Radkou oslavují krásný den.

29. 7. pátek – řeka Váh Ivachnová – Lubochňa - Ranč 18 km

Ráno se po dlouhé době na nás usmívá sluníčko. Nádherný kemp nám dával příležitost si užít slunečné ráno. Sušíme mokré stany a v pohodě si užíváme snídani v trávě. V půl desáté míříme na řeku Váh. Cestou se stavíme na nádraží, kde nás opouští Marcela se svým Plutem a odjíždí předčasně do Kladna. Měla docela štěstí, vlak jí za necelou hodinku odvážel směr Praha. Po necelé půlhoďce jsme v Ivachnové. Roman obratným manévrem umístil bus i s vlekem mezi obytné domky. Jeden domek byl čistě náhodou obchůdek a krčma v jednom. Času jsme měli dost a tak jsme si užívali volnou chvilku.

Místo kde jsme začali plavbu na Váhu

V obchůdku jsme si dali místního lahváče a poseděli pod deštníkem. Děti se uspokojily zmrzlinou a Roman se mazlil s fotkou Oliho. Nebylo vedro ani chladno. Bylo počasí tak akorát na vodu. Kolem poledne byli všichni natěšeni a postupně jsme usedli do lodí a začali ukrajovat první km na Váhu. Řeka byla klidná a peřejky byly přijatelné. Na cestě jsme museli přenášet jeden vysoký jez, který jsme před lety s Mišákem chtěli pokořit. Žádná velká hitparáda se tenkrát neděla. Zapíchli jsme se do válce a motali jsme se v něm jak přátelé u hrobu. Moc jsme se nasmáli, když jsme si zavzpomínali, jak mi Mišák skočil na záda a tím bylo vymalováno. Tentokrát bychom si to nelajzli. Válec byl děsivý. Po malém občerstvení a přetažení všech lodí jsme pokračovali dál. Minuli jsme dřevozpracující kombinát „Pařez a synové s.r.o.“ Pod Ružomberkom jsme narazili na betonové prefabrikáty, které tvořili provizorní most. Celá stavba se skládala z jednotlivých velkých betonových bloků naskládaných vedle sebe. Před i za se vytvářely krkolomné vodní pastičky. Silný proud hnal lodě tam, kam jejich posádka nechtěla.

Petra s Markétou se jako první vrhly do dobrodružství na Váhu.

Čouďáci trochu zaváhali a se svoji vertexkou se cvakli ještě před tím, než se dostali do kontaktu s betonem. Odnesla to loď. Konečně si Vráťa užije novou, kterou mu s radostí postaví jeho zeťáček s naší pomocí. Postupně jsme překonali překážku a po chvilce jsme měli před sebou další provizorní most. Estráda pokračovala i tam a všichni ve zdraví a spokojenosti se dostali na druhou stranu. Končili jsme u mostu v Černové u zájezdní hospody Ranč. Zde jsme ukončili plavbu a odešli se restartovat do stylové krčmy. Jídlo bylo velmi chutné. Před odjezdem se strhla velká bouřka s prudkým lijákem. Museli jsme opustit pergolu a ukrýt se před živlem v hospodě. Tentokrát nám to tak nevadilo. Nepohodu jsme přečkali s pivkem a děti zmrzlinou. Kolem 17hod odjíždíme a míříme do skanzenu Krajinka nedaleko Ružomberku. Po necelých 20km jsme byli na místě. V mírném svahu byly postaveny tradiční slovenské salaše, které byly obklopeny pastvinami, na kterých se pásly ovce, kozy, krávy a spousta domácí drůbeže. Pravý slovenský folklor. Výprava za folklorem začala. Každá salaš nabízela jiné dobroty.

PíBí právě zdolává první betonovou překážku.

Erik je připraven pomoci trosečníkům.

Švíckové úspěšně propluli.

Tenhle válec by nikdo nerozdýchal.

Lodě bylo nutné přetáhnout.

Krojované pěkné prodavačky nabízely samé mňamky. Víno, pálenku, sýry, klobásy, pekařské a cukrářské dobroty a všelijaké suvenýry. Každý si nakoupil podle svého gusta a chuti. Borůvkové koláče, korbačiky, snový chleba si koupil snad každý. Všichni jsme se rozplývali nad neskutečnou dobrotou. Obdivovali jsme nádherná stavení a celkový ráz tohoto místa. Za necelou hodinu už jsme mířili do Dolního Kubína do kempu Gecel. Krátce po 19 hod jsme už stavěli stany. Kemp patřil do kategorie elite. Velmi pěkné a příjemné místo na pobyt. Součástí kempu byla i příjemná hospůdka. Někteří z nás ji využili na dobrou večeři. Ostatní se zabydleli v altánku a povečeřeli ze svých zásob. Po chvilce už hořel oheň. Švícko se ujal role dřevorubce a nadělal zásoby dříví na celý večer. Po rychlé večeři jsme se usadili na lavičkách a hodnotili opět den. Zábava probíhala podle obvyklého scénáře. Vyprávěly se příběhy a drželi jsme se zásady „veselá mysl, půl zdraví.“ Podle této zásady budeme tady všichni velmi dlouho. Heřmánek začal brnkat na kytaru, jak říká ředitel busu brnky, brnky.

Zábava se rozvíjela pozvolna. Sedl jsem si vedle Jardy a ten mi po chvilce povídá: *„Tak co se děje, že nic neříkáš, vždycky jsme si povídali a teď mlčíš, tak co tě trápí? Nic, jsem v pohodě, ale nemám co pít a od rána si se mnou nikdo nedal panáka.“* Jarda se zazubil a podal mi lahvinku.

Po navázání jsme se šli občerstvit do stylové hospody.

„Já tě chválím, tady se napij a řekni mi něco veselého,“ a podal mi lahvinku dobré slivovice. *„Tu mně vrátíš*!“ „J*o, ale až bude prázdná*,“ odpověděl jsem a s chutí jsem se napil. Všichni jsme se hřáli kolem ohně a vyprávěli si veselé příběhy ze života. Šimi, který dlouho dobu nic neříkal, najednou prohodil: *„Pánové, já mám kamaráda a ten jednou šel se svou manželkou a v Dubí u hřbitova je přepadli cikáni. Okradli je a zmlátili. Manželku chtěli znásilnit, ale vona byla tak ošklivá, že radši znásilnili jeho.“* Historka nás velmi pobavila a iniciovala další veselé zkazky. Smáli jsme se a Heřmánek stále brnkal, Radka poslouchala a Hanka zpívala. Vráťa se usmíval a kouřil. Byla radost sledovat tohoto veterána, s jakou rozkoší nasával dým a posléze ho vypouštěl do svého okolí. Jak by řek klasik. „*Ten kouří i pod sprchou.“* Při každé příležitosti nabízel svoji lahodnou kořalku, která se vždy vrátila, aniž by se někdo napil. Vráťa se vždy napil za všechny a pak najednou prohodil pod vousy: *„Vás by si teda Jánošík nevybral mezi svých dvanáct měsíčků, vás teda určitě ne. Taková laskomina a nikdo ji nechce, kam se ten svět řítí*,“ a věnoval bodrý úsměv své ženě Hance. Zazněly opět známé i neznáme příběhy z našeho života. Heřmánek stále brnky, brnky, vyhrával jak tremp Motyčka. Roman hleděl do ohně a najednou prohodil: *„Slyšel jsem varovný zvon, dochází pivo.“ „Tak tohle už neříkej, mě vždycky oteče jazyk a dostanu horečku,“* řekl tiše PíBí a pohlédl naň kalným zrakem. Pivo opravdu došlo. Kolem půl noci postupně lavičky osiřely a kytara byla stále v kurzu. Pak nastal klid a nocí zavládlo ticho, které rušilo už jenom skřehotání žab a cvrčků.

Skanzen Krajinka

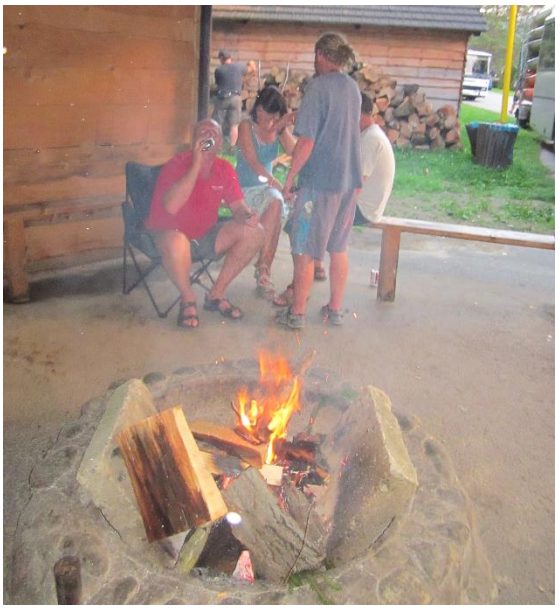

Příprava na večer

30. 7. sobota - řeka Orava – Dolní Kubín – Krpelany 22 km

Poslední ráno bylo ve znamení slunce a dobré nálady. Po předešlé dohodě jsme měli příslib z povodí Oravy, že nám pustí více vody a budeme se moci v pohodě splavit až do Váhu. Hladina Oravy se měla zvedat kolem poledne. Sluníčko bylo opět v kondici a času bylo habaděj. Ten jsme využili na totální úklid autobusu. Po hodince se ředitel busu usmíval a svolil k opětnému uložení bagáže do busu. V poledne se voda začala pomalu zvedat a tak jsme mohli vyplout na poslední etapu. Fanda měl zdravotní problém a tak Ivana usedla ke mně do lodi. S Fandou zůstal v buse ještě Martin. Nějak se mu nechtělo a chtěl dělat společnost Fandovi. Cílem této etapy bylo ústí řeky Oravy do Váhu. Vody bylo dost a tak jsme pluli rychleji, než bylo v očekávání. Roman měl čekat na soutoku a vyhlížet na místě, kde jsme měli ukončit plavbu. Okolí bylo pěkné a bylo stále na co se dívat.

Ráno před odjezdem.

Hurááá, a jdeme na vodu.

Švícko vychovává a ostatní sledují jak voda stoupá.

pohodička na řece

přehrada Krpelany

Dlouhé čekání na Romana.

Kolem nás byla místa, která jsou pamětníkem Jánošíkových kroků a skoků. Tudy pospíchal se svými horními chlapci na dolní konec doliny a naopak. Vráťa s Hankou se rozplývali nad tou nádherou a tvrdili, že ty kroky i po čase stále cítí. Pojednou jsme se blížili k místu, které už z dálky upozorňovalo velkým hlukem. Před námi byla peřej přes celou řeku s rozdílem hladin cca 1.5 m. Zastavili jsme a začali jsme vyhodnocovat tu správnou cestu. Jako nejvíce sjízdné se zdálo místo na levé straně. Pod peřejí se tvořil velký válec, který nevěštil nic dobrého. Jako první se do peřeje pustil PíBí a velmi šikovným manévrem se protáhl kolem válce a byl dole.

Konečně, Roman si nás už našel.

Ostatní se na různých místech vrhli do živlu a více méně úspěšně. Někoho válec zalil a bylo nutné bojovat s živlem. Já jsem podcenil situaci a vlítnul jsem do peřeje jako do lokálu. Vybral jsem si nejblbější místo, které bylo možné najít. Ivana než jsme tam vlítli jenom hlesla: „*Co mám dělat?“* Odpověděl jsem, že nic, jenom pádlovat. V okamžiku jsme spadli do žumpy, která byla větší, než se z vrchu zdálo. Stačil jsem zařvat „ *Zaber!“* Ivana píchla pádlo do vody a zmizeli jsme v pěně. Zpěněná vlna nám ukázala svoji sílu. Když jsme se dostali na vrchol peřeje, neměli jsme dost sil zalitou loď dostat do bezpečí. Válec nás stáhnul a loď se naplnila celá vodou. Chvíli jsme bojovali s rovnováhou a pak nás voda přemohla. Ivana vyplavala hned a já až po chvilce marného boje. V mžiku mi blesklo hlavou, že vodák bez lodi není kompletní. Okamžitě nám kluci přišli na pomoct a zatopenou loď dostali do bezpečí. Vše dopadlo dobře až na to, že jsem utopil brýle a do báglu mi natekla voda. To, že jsem navlhčil házecí pytlík, mi nevadilo, ale telefon to odnesl. Před plavbou jsem si říkal, že Orava není Niagára. Když jsem vylezl na břeh, byl jsem na sebe děsně naštvaný. Právě jsem utopil cca 12 000 Kč. Půl hodiny jsem nebyl schopen s nikým mluvit. Po všeobecném restartu jsme pokračovali dál. Erik mi zapůjčil brýle a mohli jsme pokračovat. Byl jsem naštvaný a stále jsem vyhlížel Romana s busem a on nikde. Jak jsem byl ve smrti, přehlédl jsem soutok a pozvolna jsme vpluli do přehradního jezera Krpelanské přehrady. Řeka Orava byla dvakrát tak široká než Váh. Opustili jsme rychlý tok řeky a před námi se rozprostřel nekonečný volej. Někde jsem slyšel, že volejem trestá bůh vodácké hříchy. Vodácké peklo je určitě nekonečný volej a ten jsme měli právě před sebou. Po asi 6 km jsme dopluli až k betonové hrázi. Vytáhli jsme lodě a co teď. Složitým způsobem jsem se spojil vypůjčeným telefonem s Romanem. Po necelé hodině se bus objevil a opět zavládla dobrá nálada. I přes malou chybičku, všichni vodáci to vzali s humorem a nadhledem. Roman nám pak vysvětlil, proč nebyl tam, kde měl být. Po cestě ztratil Martinovou loď a museli se pro ni vracet. Přetržený háček na podvěsu zavinil pád lodi z vleku a tím i časovou ztrátu. Na domluvené místo přijel, až když jsme brázdili přehradní jezero. Hrázný byl velmi překvapený, kde jsme se tam vzali. Pár piv a stručné vysvětlení mu stačilo, aby nám otevřel bránu a pustil bus do zakázané zóny na korunu přehrady.

Bleskové navázaní a mohli jsme hledat hospůdku na poslední večeři a závěrečné vyhodnocení. Asi po hodině jízdy zaparkujeme u zájezdní koliby. Na první pohled byla troufale dobrá. Vedoucí byl milý člověk a personál pracovitý. Jídlo patřilo do kategorie vynikající. Závěrem proběhlo vyhodnocení zájezdu a předání medailí všem dětem. Vráťa s Hankou si odvezli domů medaili za nejstarší účastníky zájezdu. Pevně doufám, že to nebyl jejich poslední výlet s touto úžasnou partou. Výborná nálada byla korunována přípitkem, který věnoval sám majitel. Byl velmi potěšený naší návštěvou a závěrečnou ceremónií.

závěrečné vyhodnocení

Pro medaili si došla také Terka, Hanka a Vráťa.

K medaili patří i přípitek.

Na závěr si všichni zajásali.

Když udeřila desátá, rozloučili jsme se s velmi milým personálem a hospůdkou. Čas trhl opratí a tak jsme se vydali na zpáteční cestu. Roman zařadil a kolem páté jsme opět zahlédli ceduli Kladno. Po společně prožitých km nastal čas na rozloučení. Podle očekávání se všichni účastníci včetně dětí předvedli v nelepším světle. Než jsme se rozloučili, každý věděl, že jsme opět prožili nádherné chvíle a zážitky na které budeme s radostí po letech vzpomínat.

Tak to viděl a zapsal Fída